

**BERNARD
MINIER**

**L
U
C
I
A**

Ljndeni

Lucia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Lucia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIA

BERNARD MINIER

LUCIA

Ljndeni

Noc, ten čierny špeh, prenasleduje biele mláďa dňa.

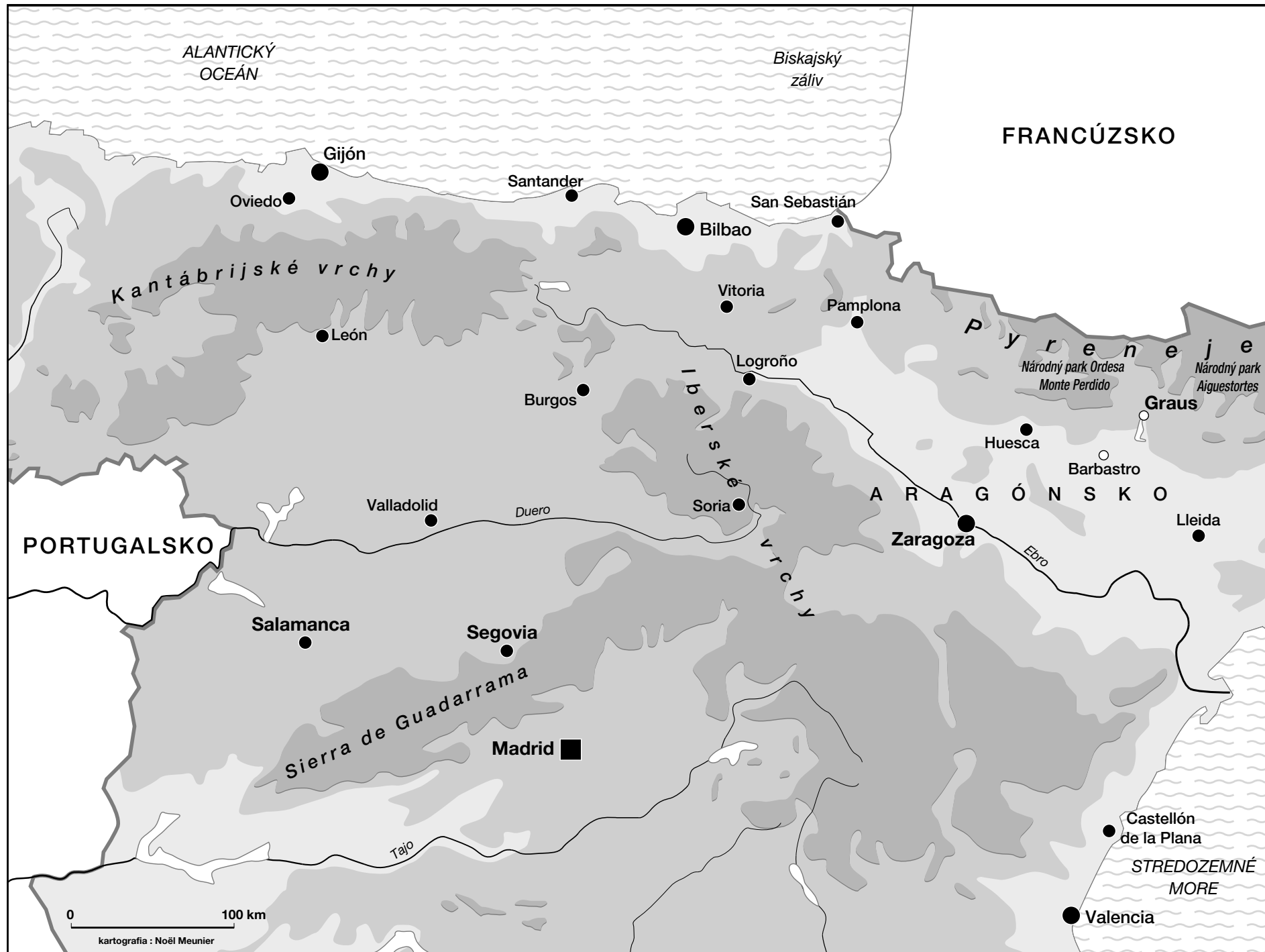
SWINBURNE

*Bolo po polnoci, ako sa hovorí v starých príbehoch, keď je
tmaová zem ponorená do spánku a do ticha, keď sa živí
podobajú mŕtvym a mŕtvi vychádzajú z hrobov. Bol to čas,
keď ticho sem-tam pretnú hrozivé, znetvorené hlasy, keď počuť
tlmené kroky akoby z hlbín, keď v hustých temnotách blúdia
desivé fantómy a vystrašené psy pri pohľade na ne zavýjajú.*

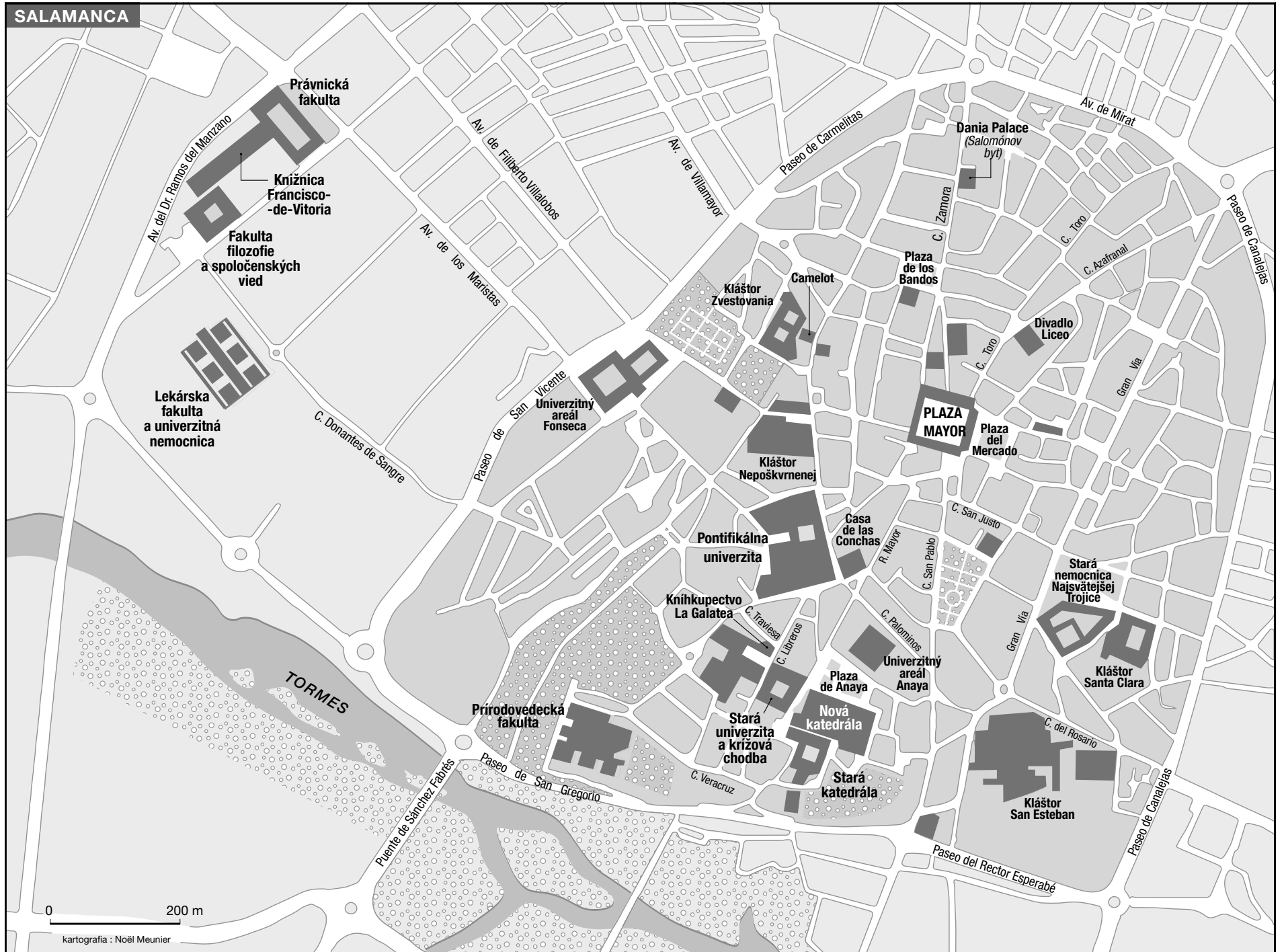
José de ESPRONCEDA, *Študent zo Salamancy*

Neverím ničomu: ani dňu, ani temnotám.

Thirty Seconds to Mars, *100 Suns*

SALAMANCA

Právnická fakulta
Knížnica Francisco-de-Vitoria
Fakulta filozofie a spoločenských vied

Lekárska fakulta a univerzitná nemocnica

Univerzitný areál Fonseca

Pontifická univerzita

Knihkupectvo La Galatea

Prirodovedecká fakulta

Stará univerzita a krížová chodba

Plaza de Anaya

Nová katedrála

Stará katedrála

Dania Palace (Salomónov byt)

Plaza de los Bandos

Divadlo Liceo

PLAZA MAYOR

Plaza del Mercado

Stará nemocnica Najsvätejšej Trojice

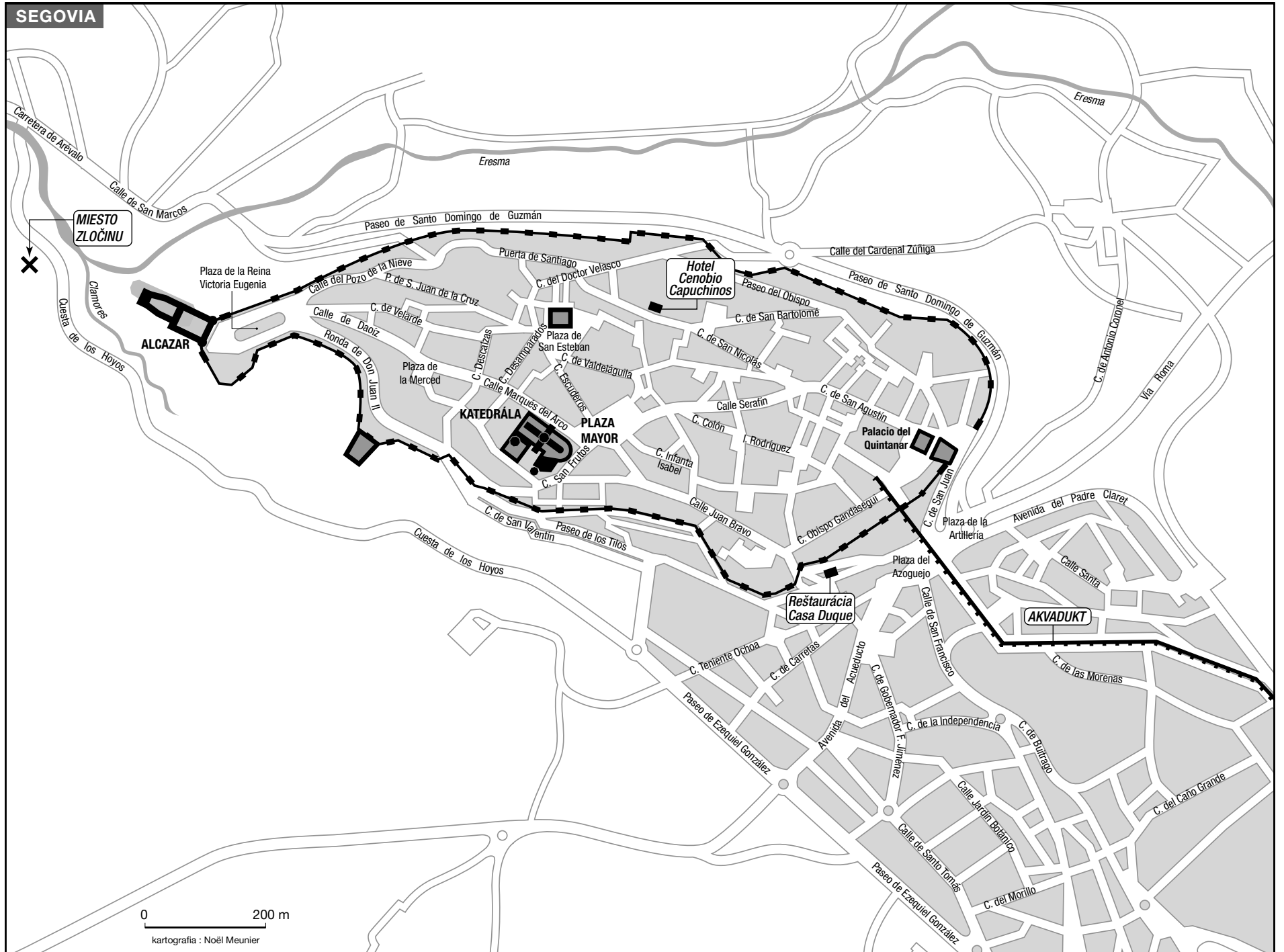
Kláštor Santa Clara

Kláštor San Esteban

0 200 m

kartografia : Noél Meunier

SEGOVIA

MIESTO ZLOČINU

ALCAZAR

Hotel Cenobio Capuchinos

KATEDRÁLA

PLAZA MAYOR

Palacio del Quintanar

Reštaurácia Casa Duque

AKVADUKT

0 200 m

kartografia : Noël Meunier

PROLÓG

BLESKY.

Hromy.

Búrka.

Zaparkovala na úpäti kopca. Vystúpila z auta. Len čo sa ocitla vonku, mala pocit, akoby jej nejaký filmový rekvizitár lial na hlavu vedrá vody. Ani si nedala kapucňu a vykročila k vozidlám, ktorých modré záblesky prerážali bičujúci dážď, a ďalšie policajné SUV Toyota RAV4 sa k tomu pridávali so zapnutými sirénami. V tom náhlení si nevzala ani dáždnik, ani pršiplášť. Kým sa dostala k vozidlám, bola celá premočená. Voda jej kvapkala na krk a stekala po čiernej ochrannej veste s označením UCO.

UCO ako „Unité centrale opérationnelle“ – (Centrálne operačná jednotka), elita služieb súdnej polície Guardia Civil (Občianskej gardy).

Mladá žena sa pozrela na oblohu čiernu ako uhoľný prach. Zomtlalo sa, hoci bolo ešte len popoludnie, a všetky stojace vozidlá mali zapnuté svetlá.

Lucia zažmurkala, ako jej kvapky dažďa padali do očí. *A uvide-la ich*. Na vrchole kopca. Tri veľké tmavé kríže – uprostred Kristus a na každej strane jeden lotor.

– Ten vpravo, – povedal jej seržant pri jednej karosérii, na ktorú hlučne dopadali dažďové kvapky.

Na jeho tvári sa odrážala všetka hrôza z divadla, aké čakalo na Luciu hore. V Španielsku to nazývali *cruceiros*. Kalvárie. V Galícii na západe krajiny ich boli tisíce. No toto bolo ďaleko od Galície: sotva tridsať kilometrov severozápadne od Madridu. Na vidieku. Mimo obývaného územia.

Lucia sa pozrela naznačeným smerom.

Kríž vpravo...

Už na prvý pohľad bolo zrejmé, že je na ňom čosi *odlišné*, hoci v tom lejaku sa to nedalo jasne rozoznať. No aj odtiaľ, kde sa nachádzala, bolo predsa len vidieť, že stredná postava – Kristus – a postava lotra vľavo stáročiami nečasov očerneli, kým tá vpravo bola oveľa bledšia, dokonca až voskovo bledá.

Lucia sa nadýchla.

Začala stúpať do strmého svahu po mäkkej, premočenej zemi, na podrážky sa jej rýchlo začali lepíť kusy blata. Všetka tá voda, čo jej omývala tvár a z vlasov stekala na krk, pokračovala dolu chrbtom ako potôčik poskakujúci z jedného kamienka na druhý...

Vnímala, ako silno jej v hrudi bije srdce, a tie veľké kríže akoby zostupovali k nej. V to búrkové popoludnie desiatky bleskov pod atramentovou oblohou obnažovali temnotu. Pred ňou sa mihali biele tiene: technici v kombinézach odoberali vzorky a hľadali stopy, ktoré dážd' ešte nezničil.

Medzi jarčekom vody stekajúcej z kopca sledovala cestu vyznačenú jasnou páskou. Lialo tak silno, že musela podísť bližšie, aby rozoznala postavu – tú oveľa bledšiu.

Uprela na ňu pohľad.

Ten obraz jej na okamih pripomenul iný – až ju zamrazilo.

Potom otvorila ústa. Realita, ktorú videla, ju zasiahla do tváre a v hrdle jej zamrel výkrik. Nie, to nie je možné, to nemôže byť pravda: *to nemôže byť on...*

DÁŽĎ NEUSTÁVAL. Lialo. Nástoľčivo, husto, šikmo. Luciu striaslo. Bola zadychčaná a po výstupe jej malo byť teplo, no cítila chlad. Chlad až v kostiach, v krvi.

Lebo to, čo sa nachádzalo zavesené niekoľko metrov nad zemou pod daždivou oblohou, nebola socha, ale muž. *Niekoľko, koho poznala.* Jej kolega, priateľ, spolupracovník: seržant Sergio Castillo Moreira. Tridsaťpäť rokov. Ženatý, otec dvoch malých dievčatiek. Dobrý policajt. Dobrý otec. *Podľa toho, čo vedela...*

Dážď šľahal do nahého tela, stekal po jeho sinavých, no vyformovaných svaloch. Nevdojak si všimla nevhodný detail: voda prúdila z konca jeho penisu ako z vodovodného kohútika.

Muž zavesený medzi nebom a zemou akoby levitoval nad kopcom. Fyzicky to evidentne nebolo možné, ale napriek tomu to videla: *nahé telo držiace sa vo vzduchu.*

Niekoľko snal pravú sochu, ležala na zemi v blate, a nahradil ju zmučeným Sergioovým telom. Rebrík, čo použili pri tomto úkone, bol ešte na mieste. Sergio mal ruky rozopäté do kríža, tvár obrátenú k tmavej oblohe a hlavu zvrátenú dozadu, akoby úpenlivo prosil o pomoc, ktorá neprišla.

Niekoľko – muž či žena? – mu opakovane vrážal do srdca skrutkovač s nevidanou zúrivosťou, akoby mu ho chcel rozdrviť: medzi hrudnou kosťou a ľavou bradavkou bolo niekoľko hlbokých rán a z jednej ešte trčala rukoväť skrutkovača.

Vesmír má svoje tajomstvá, pomyslela si. Samo slnko predstavuje 99 % hmoty slnečnej sústavy; vo vesmírnom priestore nie je

nijaký zvuk; na každú ľudskú bytosť na Zemi pripadne asi 1,6 milióna mravcov; jeden z najstarších literárnych výtvorov ľudstva sa volá *Epos o Gilgamešovi*, je vyrytý na hlinených tabuľkách a už vtedy jeho hlavnú postavu mátať smrť. To všetko vedela od svojho malého brata Rafaela... No táto záhada bola pre Luciu tá najväčšia a najnepochopiteľnejšia zo všetkých.

Záhada krutosti, absolútneho zla.

Cítila, že sa jej zdvíha žalúdok. Napriek tomu sa prinútila hľadiet na tú ohavnosť, prekračujúcu akékoľvek chápanie.

Nebol tam nijaký kliniec ani nijaké puto, ktoré by držalo telo na kríži. *Nemožné...* Zdalo sa, že sa drží vo vzduchu len silou vôle. Vôľa však už neexistovala: bol mŕtvy. Čo to bol teda za zázrak?

Napokon urobili akési lešenie, aby zvesili telo: použili lesklé rúrky a kovové platne, ktoré pri nárazoch cinkali. Vo svetle reflektorov lejak vytváral belavú paru. Obrátila sa k jednému technikovi.

– Ako sa tam drží?

– Čudné, však? – šepol malý muž v bielej kombinéze ako kozmonaut, ktorá praskala pod dažďom. – Nijaké úväzy, nijaké upevnenie, a predsa drží... Ten, čo to urobil, bol naozaj diabol.

– Takí sú všetci, – odvetila, podráždená tou poznámkou. – A teda?

– *Lepidlo...*

– Čože?

– Ponatierali mu chrbát, zadok, členky, zadnú časť ramien, rúk a lebky akýmsi ultra silným lepidlom. Nuž tak... Kým to uschlo, museli ho nepochybne pridržovať na kríži nejakými povrazmi či káblami, čo ja viem: na ramenách, zápästiach, na hrudi, čele a na členkoch vidieť hlboké zárezy. A určite ešte predtým, ako začalo pršať. Trvalo to iba niekoľko minút, no vyžadovalo si to nezvyčajnú silu... A napokon, nech ju už stvoril Boh alebo vznikla za milióny rokov evo-

LUCIA

lúcie od prvého jednobunkového mikroorganizmu, koža je zázrak biologického inžinierstva, je zároveň estetická, elastická a dostatočne odolná, aby udržala telo v pozícii, ako ho prilepili.

– Panebože, – vzdychla.

Zohla sa. Ruky si položila na stehná a zhlboka dýchala, aby pre-mohla pocit na vracanie. Potom sa zdvihla.

Nečakane uvidela obraz: seržant Moreira a ona sa bozkávajú v šat-niach na oslave Silvestra, Lucia ho jemne odtláča a vraví: „Sergio, nie.“ Pracujú spolu, pozná jeho manželku aj dcéry... Zo susednej sály tam do-lieha hudba, veselé výkriky, smiech. Dobre jej vonia, po mydle a toaletnej vode, a jeho ústa majú príjemnú chuť po tabaku, žuvačke a zubnej paste. Túži po nej a ona túži po ňom. No ona hovorí „nie“.

Odzrazu sa Lucia zachvela. Spytovala sa, či sa jej to nesnívalo, a znovu sa zahľadela na bielu hruď. Na stekajúcej vode sa odrážali svetlá reflektorov.

Zopakovalo sa to.

Raz, dva razy – hruď sa nadvihla!

Ó, *panebože!* Skrutkovač zjavne nesplnil dokonale svoju úlohu.

Obrátila sa k mužom a ženám na kopci.

– ON ŽIJE! – zrevala. – JE ŽIVÝ! JE ŽIVÝ!

LEKÁR A DVAJA ZDRAVOTNÍCI nahradili mužov v bielych kombinézach. Stáli na lešení tri metre nad zemou a zaoberali sa te-lom. Daždové kvapky pri dopade na hliník vydávali zvuky ako xy-lofón, všade bolo počuť výkriky, volanie, hluk.

– Dofrasa, ako ho možno odlepiť, a neodtrhnúť mu kožu? – roz-čuľoval sa akýsi muž na lešení.

– Máme jedného svedka, – povedal v tej chvíli Lucii kapitán Peña, jej šéf v jednotke.

Podišiel k nej, z fúzov mu kvapkala voda. Obrátila sa k nemu a prezerala si ho.

– Svedka?

Pokrčil plecami.

– Skôr podozrivého.

Zamračila sa.

– Tak svedok či podozrivý?

– Prechádzal tadiaľto, také čosi... Bol tam, keď prišla tá patrôla. To on zavolať polícia. Povedal, že videl, čo sa dialo. Aj toho, kto to urobil. Že videl všetko. No bál sa zasiahnuť... My si myslíme, že je vinný...

Stuhla a tvárila sa hrozivo.

– A podľa čoho tak uvažujete?

– To pochopíš, keď ho uvidíš, Lucia.

Váhala, pozrela sa na lekára a na dvoch zdravotníkov, ktorí sa na lešení venovali Sergiovi. Momentálne nemohla nič viac urobiť.

– Chcem ho hneď vidieť, – vyhlásila.

Schádzali k autám, dávali si pozor, aby nešliapli do jarku a do blata. Lucia cítila, že jej džínsy Chuck Taylor sú dolu načisto premočené, prílepené na lýtka a oťažené od mastnej hutnej zeme.

Zbadala ho, ako sa opiera o karosériu jedného SUV medzi dvoma žandármi v uniformách. Bledá pleť, drobná tvár, špicatá brada, plavé, takmer biele obočie aj vlasy. Asi tridsať rokov. Lucii udreli do očí škrvny od krvi na jeho oranžovej kombinéze.

Keď sa k nemu priblížila, zdvihol hlavu. Veľké detské oči s jasnými dúhovkami a červenými viečkami. Odolala pokušeniu schmatnúť ho pod krk.

– To si urobil ty?

Žmurkol bledými mihalnicami s kvapkami dažďa. Usmial sa akosi vyšinuto a Lucia mala chuť pribuchnúť mu čelo na kapotu.